

kan indbringe, er mig umuligt, og skal jeg blive her ret længe, daer jeg af Tidslede.

Deres

P.

Mere om Christi Grav.

(See Raketten Nr. 89 f. A.)

Det forunderer mig, at jeg er den eneste, som har børret denne efter min Formening vigtige Gjenstand: hvorfor at Figuren Christus i Marmor af Thorvaldsen er bisat i Fru Kirke, istedet for strax at transporteret til Slotskirken. Jeg veed bestemt, ifolge hvad Thorvaldsen yttrede til mig, at det var hans Ønske: at udføre Figuren i Marmor, for at anbringes i Slots-Kirken, han sagde: kan man faae en Christus Figur af Gibs i Fru Kirke, dette er al Aare værd, og kan vel ogsaa være godt nok for en Kirke, hvor Colonnerne ere af Træe, der — kommer den desuden til at staae som i et Skab; men derimod i Slotskirken, der vil Figuren af Marmor kunde gjøre Effect; jeg er af samme Mening, og tilføjer denne Bemærkning: om Christus Figuren i Marmor blev anbragt der, hvor Gibsfiguren staar, saa havde Kirken derved intet vundet, det er følgeligen efter min Formening, en aldeles unyttig Bekostning, at anbringe ovennævnte Marmorfigur i Fruekirke; at Thorvaldsen skulde have forandret sin Mening, om hvor han ønsker sin Figur anbragt, faaer ingen mig til at troe.

Enhver som kiender lidet til Verden, til Kunsts og Kunstnerens Skjæbne, vil uden Tvivl sige det samme som jeg: at Intet er farligere end Kunstværkers Begravelse, de gaae derved i Forglemmelse, og som oftest er Folgen deraf, at de ere tabte og at saadant kreanker Kunstneren, kan enhver begribe.

Dersom at Thorvaldsens Christus Figur strax var blevet anbragt i Slots-Kirken, da havde det fra peret Publikum, som længe nok har maattet nosjes med at see et forgylt +, at see der en kolossal Figur 6 Alen høj, i en Kirke der nok ikke er større end Choret i Fru Kirke, og naar Thorvaldsen var blevet underrettet om, at Figuren der — gjorde den attraaede Effect, da vilde denne Glæde have forsøgt hans Leveaar og bidraget til at han ilede til Danmark.

Naar kommer Thorvaldsen? spørger enhver, som har lidet Interesse for Thorvaldsen og Thorvaldsens Christus Figur. Om nogen kan besvare dette Spørgsmaal, veed jeg ikke; men dette veed jeg, at han har gjort vel i, ikke at opfylde sin Pligt at komme hjem, dengang hans Stipendiums Tid var udløbet; at han vel kan have Lyst til at gjøre en Tour til Danmark ligesom i Aaret 1820, vil jeg gjerne troe; at han ugyerne forlader Rom er jeg overbeviist om; thi intet Sted i Verden finder en duelig Kunstner sig lykkeligere end der; være alle Thorvaldsens Arbeider bragte til Danmark, da vil jeg troe at det virkeligen var hans Alvor at komme her.— Man vil svare Tiderne forandre sig; Italiens Skjæbne er ublid, den politiske Horizont truer Italien med en Revolution; det er rime-

ligen at Thorvaldsen, for ikke der at see de truende Nædster udbryde, vil itide bortførne sig og derfor iser til Danmark.

Imod denne Bemærkning har jeg intet at indvende; jeg vil blot tilføje: om nogen troer at glæde Thorvaldsen ved at gaae ham imøde med Invitationer, da vilde dette kun lidet glæde ham, naar han hører at hans Christus Figur staar bisat i Graven. Jeg er overbevist om, at naar Thorvaldsen kommer til Danmarks Hovedstad, at han da strax vil spørge: naar kommer Christus af Graven? og hvorfor er Figuren ikke strax directe transporteret til Slotskirken?

C. F. H o y e r.

Politisk-Historiske Motifser.

Historien er en personificeret Philosophie, eller Verdenskundskab og Moral, der besører den tænkende Læser med en stor Mængde ham ubekendte Gjenstande og Anskuelser. Statsmanden og overalt Forretningsmanden giver Historien fortællelige Monstre til at efterligne. Philosophen faaer af Historiens Studium Resultater, som han forgjøves søger i Platoniske eller Leibnitzke eller Steffensenke Speculationer. Historien fremstiller et kostbar Skilderi af Søderne, der er saameget mere interesserende, som Vedtegter og Skifte styre et Folk, en Nation, ligesom Charakteren styrer Individuet.

Ogsaa de Gamles Colonialsystem, især Phoeniciernes og Earthageniernes, fortjener meget at studeres. Neinal paastaaer eudog, at den classiske Olds Stater havde om Coloniers Anlæg og Bestyrelse rigtigere Begreb, end det nyere Europas Regjeringer. De Gamles Colonieanlæg var vel Folge af deres Handel, men i den stak og den Politik, at de søgte at formindskede en uhyre Folkemængde, som i et indsperret Land med en udbredt Handel let blev til Byrde for det Offentlige, og derfor ved denne Formindskelse forækkemme de Rystelser og Statsomvæltninger, som en overdrevne Population utsatte Staten for. Saaledes blev efter Justinus's Fortælling Colonien Adrumet anlagt.

Nicheliu er et Beviis paa, at Smaaheder i det private Liv kan forbindes med Storhed i det offentlige Liv. Thi vist nok var han en stor Minister, ejont i Meget en lav og nedrig Charakteer. Siden 1630 var han Premierminister og Generalissimus over de Kongelige Tropper. Ergierrig og hærkæsyg var han uden Grændser, men fuld af den dybeste Statsklogskab, uudtommelig paa Midler til altid at forfølge sine Planer. Ved at occupere Pignerol kaffede han Frankrig fri Afgang til Italien, som ved Perpignan til Spanien, og ved Breitsach til Tyskland. Voltaire har i sin interessante almindelige Historie, det 145 Capitel, godt bescreven denne Ministers baade gode og slette Side.